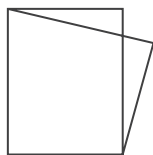

Charlotte Wegener: **Skriv med glæde** – en guide til akademisk skrivning

Samfundslitteratur, 2016, 125 sider

Anmeldt af Trine Gandil, lektor, Professionshøjskolen UCC

Skriv med glæde – en guide til akademisk skrivning af Charlotte Wegener skal hjælpe skribenter med at finde ind til glæden ved at skrive, så skrivningen bliver til en måde "at tænke, lære og være i verden på". Foruden fokus på teknik og genreforståelse suppleres der med et fokus på skrivning som et "identitetsarbejde i en foranderlig social praksis". For akademisk skrivning handler, ifølge Wegener, både om at få adgang til fællesskabet og om at være produktiv, kreativ og innovativ på en gang. Det er store krav, så bogen tilbyder derfor at hjælpe skribenten til at opnå indblik i *den sorte boks' indre funktionsmåde* (s. 23).

Af omslaget fremgår det at bogen henvender sig til "dem, der gerne vil have mere lystbetonede og fleksible skriveprocesser, og til dem der skal hjælpe andre med at få det". Den er både rettet til studerende og til undervisere, forskere og konsulenter der publicerer fra forsknings- og udviklingsprojekter.

Tilgangen til hvad det vil sige at skrive og være skribent, er teoretisk forankret. Ud over refleksioner over og fortællinger om at skrive, består bogen i en række konstruktive, begrundede skriveaktiviteter og forslag til at skrive sig ind i og gennem

et projekt. Der er ikke fokus på bestemte produkttyper inden for den akademiske genre, men på de processer der går forud for. Wegener kombinerer desuden akademisk og kreativ skrivning og har samlet øvelser fra mange skrivehåndbøger.

Bogens struktur og tre metaforer

Bogens struktur er valgt ud fra erkendelsen af at skriveprocesser "sjældent består af en række fastlagte trin" (s. 11). Strukturen er derfor delvist emneorienteret i forhold til refleksioner over det at skrive. Wegener vælger alligevel en vis kronologi fra skriveideen til skrivevaner og samling af tanker til den endelige redigering. Forfatteren nævner godt nok at man kan læse bogens kapitler i vilkårlig rækkefølge, men man skal indprente sig de tre metaforer som præsenteres i kapitel 1, og som udgør bogens hovedidé. Der er undervejs også kapitel- og afsnitoverskrifter som ikke på indlysende vis synes at være dækkende for indholdet.

De tre grundlæggende metaforer, der anslår skrivning som et håndværk, er: *Værktøjskassen* som bl.a. angår skrivevaner og sproglige og strukturerende redskaber, *byggematerialerne* som bl.a. angår bearbejdning af data og de teorier

og metoder der indgår, og endelig *bygningstværet* som angår tekstens hensigt og hvem skribenten eventuelt vil påvirke eller hjælpe. Metaforerne skal synliggøre forskellige aspekter skribenten kan rette sin opmærksomhed mod i skriveprocessen, men de tre områder skal også holdes sammen. Det fungerer nogenlunde, men hvad der grundlæggende hører til hver metafor synes at udbygges undervejs og glider mig lidt af hænde.

Skriveaktiviteterne

Bogens aktiviteter, over 50 styk, støtter bl.a. skribenten i at finde sit bidrag og sin drivkraft, at opøve hensigtsmæssige skriverutiner, finde flow, fokusere og bruge feedback fra andre. Aktiviteterne er kendt fra den procesorienterede skrivning – og fra kreativ skrivning – og består fx af forskellige typer af hurtigskrivninger eller fokuseringsopgaver. Opgaverne går både på at skrive tekster om at skrive, at strukturere tanker eller tekst, men også på at generere tekst der skal bruges. Mange af betegnelserne for det der skal arbejdes med, er ganske rammende: Der er de mere kreative betegnelser, såsom 'shitty first drafts', 'bricolage', eller 'overlist dragen', og så er der de mere konkrete,

akademiske betegnelser, såsom 'forskningsspørgsmålet' eller 'skrivegrupper'. De sidste ved man helt sikkert hvad handler om, de første klæber til hukommelsen.

En læseværdig, ambitiøs og let intimiderende bog

Alt i alt er bogen læseværdig og overkommelig. Muligvis også for studerende på professionsuddannelserne – selvom de ikke er i *akademia*. Og så gør det ikke så meget at bogen er lidt svær at navigere i. I bogens favør taler endvidere tydelige ikoner (blyanter) der fremhæver øvelserne, men hold øje, for der er også konkrete ideer der ikke er fremhævede. Wegener er ambitiøs; en vellykket akademisk tekst har "æstetiske kvaliteter, den formidler et indhold reflektivt, og den har en effekt på læseren". Hun fortsætter: "Høje ambitioner? Ja, men det skal vi også have. Der findes en overflod af tekster i verden, og hvis vi bidrager til denne overflod, så skal det også være med noget, der har betydning og er værd at læse" (s. 118). Hun opfordrer skribenten til fortsat at udfordre sit verdenssyn for at undgå at stagnere i samme optik på "verdens beskaffenhed" eller at bruge sig selv som målestok for sin undren (s. 46). En grundig

analyse af drivkraften (eller mangel på samme) kan derimod gøre skribenten klogere på hvilket bidrag teksten skal udgøre – og hvilke personlige interesser der er på spil. Det er interessant, men det bliver lige vel voldsomt når Wegener med Brinkmann fremhæver at det at udføre et forskningsprojekt og at leve et liv ikke skal adskilles (s. 45), og når Wegener taler om at være mentalt vågen og samle indskydelser uden hensyn til 'work-life balance' (s. 80). Wegeners eget engagement er ikke til at tage fejl af, og der ligger en dedikeret stemme bag bogen. Enkelte pointer kan dog gå hen og blive en anelse intimiderende. Wegener adresserer jo selv direkte den præstationsangst som er iboende i akademisk skrivning fordi det at skrive handler "om at afkode konventioner, lære nyt og [...] blive en kritisk, kreativ forsker" (s. 45). Og selvom bogen netop vil give ideer til at håndtere dette, så bliver det som at svinge et pendul foran læseren (eller de studerende), hvor pendulet bevæger sig mellem overrumpling og brugbar indsigt. Det forstærkes når Wegener citerer Llambiás, tidligere rektor for Forfatterskolen, for at sige: "Vi kan skrive tekster, der er klogere end os selv". ♦